

Kedves bálozó fiatalok, tisztelt szülők, kollégák és vendégek!

Azt mondják, a szalagavató a felnőtté válás ünnepe. Bizonyára, mindannyian vártátok ezt a pillanatot. Talán egyesek jobban, mások kevésbé, de azért mindannyian kíváncsiak vagytok, vajon mit is tartogat számotokra a felnőttkor. Viszont nincs kőbe vésve, hogy annak épp most kell megtörténnie. Lehet, hogy hetekkel, hónapokkal ezelőtt váltál igazán felnőtté, lehet, hogy ma este lesz, de az is lehet, hogy csak évek múltán történik meg mindez. Az élet már ilyen: a legnagyobb mérföldkövei így jelennek meg. Akkor tudjuk csak, hol volt az a bizonyos változás, amikor tőle már jó messze vagyunk.

Összetett állapot a felnőttég, csodálatra - és néha sajnálatra méltó. Egy biztos: nem kevés bátorság kell hozzá. Ez nem azt jelenti, hogy vakmerően másokra erőszakoljuk véleményünk, akaratunk, nem is azt, hogy olyan dolgokba vágunk bele, amelyek kárt tehetnek bennünk - „a bátorság nem abból áll, hogy magunk keressük a bajt.” Nem kell keresnünk a lehetőséget, hogy bátorságunk másoknak megmutassuk, hanem akkor kell bátorak lennünk, amikor a helyzet megkívánja. Mikor ez által önmagunkat és szeretteinket, barátainkat védhetjük meg, vagy éppen olyanokat, akiket nem is ismerünk. Mert felelősek vagyunk egymásért.

A felnőttkor egy gyakori téveszméje: Hajlamosak vagyunk túlbonyolítani az életet, pedig olyan egyszerűen is lehet boldogan élni.

Jónak lenni. Ennyire törekedjünk. Nincs szükség nagy szavakra, képmutatásra, tettek kellene, jót tenni. És akkor, bármi is történjen velünk az életben, rendben leszünk a lelkünkkel. Egyszerű, ennyi is elég a boldogsághoz. És sohasem szabad feladni! Ne feledjük: bár az Isten útjai kifürkészhetetlenek, a Jóistennek tervei vannak velünk, mindannyiunkkal.

Bizonyára sokan ismeritek az ács meséjét.

Az idős, elismert ács a karrierje végéhez közeledett, s közölte főnökével, hogy hamarosan nyugdíjba vonul, A főnök nagyon sajnálta, hogy elveszíti legjobb ácsmesterét, és arra kérte őt, hogy utoljára segítsen még neki felépíteni egy házat. Az ácsmester ráállt, de nem telt el sok idő és máris látni lehetett, hogy az utolsó házba a szívét már nem tette bele. Az elvégzett munka hanyag volt, a felhasznált anyagok minősége silány. A ház átadására megjelent a főnök is, magával hozta a ház kulcsait, és átadta azokat az ácsmesternek.

– Ez a Te házad – mondta – Ezt én adom ajándékba.

Tanuljunk ebből a meséből. Különösen most, hogy előttetek áll még egy nagy mérföldkö, az érettségi. Legyetek mindig következetesek. És ne feledjétek: a feladás sohasem opció!

Bár most épp én állok a szószéknél, de ez a nap a tiétek, KEDVES BÁLOZÓ FIATAL FELNŐTTEK, rólatok szól! Tiétek a pódium! Előttetek az élet!

Pázmány Péter szavaival kívánok nektek csodás estét:

„Nemes szép élethez nem kellene nagy cselekedetek,
Csupán tiszta szív és sok-sok szeretet.”

Karl Jenő